

Părintele Mihai Valica mărturisește împotriva pseudo- sinodului din Creta, deși este pomenitor

Notă. Chiar dacă părintele Mihai Valica este circumspect legat de nepomenire, este importantă atitudinea lui anti-Creta, arătând că pomenitori marturisitori și nepomenitori mărturisitori au același scop, eradicarea ecumenismului și zdrobirea sub picioarele dreptmăritorilor creștini a minciuno-sinodului din Creta.

Ortodoxia actuală, între ecumenism, serghianism, dez-ortodoxie și gafe panortodoxe și locale

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfințiiile Voastre, Preasfințiiile Voastre,

1. Introducere

Îngrijorați de faptul că B.O.R. „a adoptat oficial ecumenismul decretat în Creta”¹, am simțit o adâncă responsabilitate pentru momentele de cumpănă prin care trece Biserica lui Hristos, să Vă transmitem următoarele noastre gânduri și frământări.

Modul în care B.O.R. *ia act*² de „prestanța delegației române înseamnă că sinodul este de acord cu maniera în care delegația a reprezentat interesele Sfintei Bisericii

Ortodoxe Române la acel sinod”³. Cu toate că, **inițial, delegația a plecat la luptă cu elan duhovnicesc și de pe o poziție ferm ortodoxă**, în cele din urmă, s-a întors rușinată și înfrântă lamentabil *pe terenul propriu al Ortodoxiei* de artizanii ecumenismului.

Sinodul cretan, *chiar dacă nu a formulat dogme noi, canoane noi sau modificări liturgice noi*, „sinodul a prejudiciat dogme vechi [...] și a adus atingere unor canoane vechi [...], ceea ce echivalează cu inventarea de dogme noi” [și orientări canonice noi, n.n.]. Cu alte cuvinte, „a schimbat viziunea eclesiologică a Bisericii Ortodoxe despre sine și despre relația cu cei din afară, în primul rând cu grupările eretice și schismatice creștine. Nu a fost stabilită nici o linie de demarcație între ortodoxie și erezie, dimpotrivă, ștergându-se granițele existente până acum, prin acceptarea denumirii de «biserica» pentru diferite comunități eretice și, mai ales, prin acceptarea ecumenismului ca mod de a gândi misiunea Bisericii Ortodoxe în lume”, așa cum bine remarcă Dl teolog Mihai Silviu CHIRILĂ⁴

În plus, Comunicatul sinodului B.O.R.⁵ sugerează posibilitatea că textele ar putea fi „explicitate, nuanțate și dezvoltate” de către un viitor sinod „mare și sfânt”, pentru o mai bună argumentare și aprofundare a ceea ce s-a stabilit în Creta și nicidecum pentru o *corectare, îndreptare* sau dezicere de învățăturile eretice, în ciuda faptului că delegația română *s-a dus cu bună credință și s-a întors cu rea credință*, adică cu erezia ecumenistă votată, în mod paradoxal, cu *lipsă de cvorum ecumenic*. Se pare că Antihrist și-a făcut bine treaba, a reaprins cu mai multă forță și viclenie epoca serghianistă⁶ și a fost mai vigilent și virulent decât toate *elitele teologice ortodoxe!*

2. Între Biserica lui Iisus Hristos și „Biserica Întâistătorilor”

Ne adresăm Preafericirii, Înaltpreasfințiilor și Preasfințiilor Voastre, ca fii duhovnicești pe care ne păstoriți, pentru a Vă anunța pe această cale că noi, împreună cu fiii duhovnicești și cu credincioșii pe care îi păstorum, după o atentă analiză a documentelor emise de „sinodul” din Creta, respingem unele hotărâri ale acestui „sinod”, considerându-le de neacceptat, întrucât sunt neconforme cu învățătura Bisericii Ortodoxe, motiv pentru care nu pot fi receptate de poporul dreptcredincios.

De aceea, rugăm membrii Sinodului Sfintei noastre Biserici să facă același lucru,

iar pe cei care au semnat hotărârile sinodale, în mod paradoxal, dacă se are în vedere faptul că nu au fost de acord întru totul cu anumite formulări teologice, venind cu argumente solide împotriva acestora, îi rugăm de asemenea să ia aminte la soluția pastorală de a-și retrage semnătura de pe documentele în discuție, la momentul potrivit, pentru a nu fi condamnați ca eretici de „sistemul sinodal” al Ortodoxiei universale.

Foarte mulți teologi, ierarhi și duhovnici de renume, precum și sinoadele celor patru Biserici autocefale neparticipante la sinodul din Creta, consideră că acest sinod nu îndeplinește condițiile unui sinod canonic al Bisericii Ortodoxe, care este Biserica cea *una, sfântă, sobornicească și apostolească*, ci, cel mult, un *sinod al elitelor eclesiale*, respectiv al

Întâistătorilor, care imită comportamentul papilor și sunt avizi de „puterea acestora”.

Unii teologi compară chiar acel sinod cretan cu un „teatru eclesial gratuit”, întrucât multe din deciziile acestuia nu sunt în conformitate cu învățătura Sfinților Părinți de la cele șapte Sinoade Ecumenice, ci după modelul enciclicei papale *Dominus Iesus*⁷, în care papa Ioan Paul al II-lea spune răspicat că recunoaște ca biserici și acele comunități creștine, însă deplinătatea adevărului *există doar* în Biserica Catolică:

„...the Church of Christ, despite the divisions which exist among Christians, continues to exist **fully only** in the Catholic Church, and on the other hand, that ‘outside of her structure, many elements can be found of sanctification and truth’ that is, in those Churches and ecclesial communities which are *not yet* in full communion with the Catholic Church. But with respect to these, it needs to be stated that ‘they derive their efficacy from the very fullness of grace and truth entrusted to the Catholic Church...’⁸.

De altfel, unii teologi ortodocși au anticipat eșecul acestui „sinod”, invocând multe motive, dintre care și pe acela că sinodul în discuție va fi organizat nu dintr-o necesitate pastorală, liturgică, dogmatică sau canonică urgentă, ci mai mult din rațiuni politice și de sincronizare și a Bisericii Ortodoxe la *fenomenul de mondializare*, plănuțit de mult timp, la comanda unor forțe oculte, cu scopul acreditării ecumenismului în mod oficial de către sinoadele ce vor urma. Tocmai din acest motiv, la acest „sinod” nu a fost condamnată nicio erezie, așa cum a fost

uzanța patristică de secole, întâlnită la toate sinoadele ecumenice și locale recunoscute de către Biserica Ortodoxă.

Din păcate, aceste suspiciuni au fost confirmate în parte ca fiind adevărate, deoarece, prin hotărârile luate de artizanii *des-bisericii* din Creta, au fost produse confuzii dogmatice, stupoare⁹, diminuarea sobornicității eclesiale autentice¹⁰, instalarea unui clericalism abuziv și dictatorial¹¹, relativizarea credinței noastre în slujba unui ecumensim himeric și abateri de la tradiția sinodală a Bisericii Ortodoxe, așa cum bine le semnalează unii teologi, Mitropoliți, Episcopi și Sinodul Sfintei Bisericii de la Chișinău¹².

3. Îndreptățire pastorală de contestare a ereziei cretane și de mărturisire fermă

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Cuvintele noastre ortodoxe sunt ca armele care îi apără pe ai noștri și îi lovesc pe eretici. Aceste cuvinte nu îi lovesc pentru a-i doborî, ci pentru a-i ridica după ce au căzut. Acesta este scopul luptei noastre: să îi ajutăm și pe vrășmașii noștri să se mântuiască”¹³.

Avându-se în vedere afirmațiile atâtor teologi și ierarhi de notorietate împotriva acestui

„sinod” din Creta, care semnalează multe abateri grave de la învățătura Bisericii Ortodoxe și confuzii, considerăm îndreptățită și firească atitudinea noastră de respingere și de nereceptare a acestui sinod, în contextul în care și noi facem parte din Biserica Mântuitorului lumii Iisus Hristos, dacă nu cumva, între timp, am fost „limitați” sau „reduși” eclesial doar pe postul *deascultători necondiționați și vorbitori în van*, precum episcopii participanți la întrunirea din Creta. Credem că orice împotrivire care nu duce la schismă este justificată.

Știm că una dintre datoriile fundamentale ale ierarhilor este tocmai aceea de a păstra dreapta credință și, în consecință, de a lua atitudine ori de câte ori există amenințări, abateri sau tendințe de părăsire a acestei credințe. Porunca Domnului și Mântuitorului lumii Iisus Hristos este foarte drastică în privința rătăcirilor de la Cuvântul Evangheliei, lucru pe care Sfinții Apostoli l-au avut în vedere. Să nu se uite, așadar, îndemnul Sfântului Apostol Pavel: „dacă noi sau un înger ar vesti altă Evanghelie [...], să fie anatema” (*Galateni* 1, 8). Prin urmare, se cuvine a se

cunoaște că cei care se fac vinovați de o asemenea greșală sunt anatema de la Dumnezeu, nu de la oameni, și nu se pot mântui dacă nu se îndreaptă.

„Biserica este universală, dar este realizată cu adevărat numai în adunarea euharistică locală, în cadrul căreia un grup de oameni păcătoși – bărbați și femei – devin pe deplin poporul lui Dumnezeu”¹⁴. Așadar, doar „sistemul sinodal” alcătuit din mireni, preoți și episcopi poate recepta sau nu, valida sau invalida hotărârile unui sinod, fie el ecumenic sau pan-ortodox, și nu așa, cum pretind unii sinodali ai *elitelor întâistătorilor*, că ei ar fi singura voce în Biserică.

Cu cât trece timpul și se așteaptă intenționat ca această controversă și criză să se rezolve de la sine, neluându-se în discuție la nivel sobornicesc problema „sinodului teatral” din Creta, cu atât mai mult se vor înmulți disputele pe această temă, iar ruptura se poate lărgi între cei ce promovează *două discursuri paralele* sau *două planuri, unul al lumii acesteia și un altul al lumii ce va să fie*. Cu alte cuvinte, unii vor o viață liniștită doar aici, pe pământ, pe când alții vor o veșnicie tihnită în Împărăția lui Dumnezeu. Unii vor să nu-și supere șefii, pe cei ce-i plătesc, pe colegii lor de arhierie sau de ideologie ecumenistă, în schimb, alții vor să nu-L mânia pe Dumnezeu cu relativizarea și cu erezia. Unii înțeleg și își asumă credința în Hristos doar la nivel de cod etic, înțelegându-l numai ca pe un soi de invitație la un nivel crescut de igienă socială, care să aducă ordine, respect, bună vecinătate, în timp ce alții percep aceeași credință ca fiind întoarcerea acasă, la Dumnezeu, pe singura cale de mântuire care este Biserica Ortodoxă. Unii ne poruncesc ca nu cumva să supărăm cu trăirea vieții duhovnicești pe cineva, iar alții înțeleg că mărturisirea este obligația fundamentală a creștinului, că Hristos nu e egal cu nimeni și nu toate căile sunt la fel de bune, chiar dacă suntem în pace. De altfel, unii pretind că vor pace, dar, dorind-o cu orice preț, o pierd, renunțând chiar la *Domnul Păcii*, în timp ce alții o capătă pentru totdeauna, lăsându-se marginalizați sau uciși pentru același Domn.

Începuturile viețuirii creștine s-au făcut prin martiraj, mărturisire în condiții ostile, renunțare la lumea aceasta pentru cealaltă, la regele aparent atotputernic de pe pământ pentru Împăratul Cel din veac. Martirii primelor secole nu au considerat că zeii sunt și ei buni, chiar dacă li se promitea că totul se va termina cu bine pentru ei, deși unii puternici ai vremurilor seconduceau exact după lozinca epocii actuale: „politically correct”, concretizată într-o propunere cunoscută și nouă: jertfiți și voi zeilor de ochii lumii, și treaba voastră este faptul cum vă rugați

În taină, la voi acasă sau în chilia voastră. Unii ne sfătuiesc așa: puteți fi creștini și preoți, dar să nu ziceți că ceva imoral ar fi păcat sau ceva în neregulă, în rest, credeți ce vreți voi, acolo, în chilia voastră sau la voi în camere, altfel spus, în catacombele veacului acestuia. Cu alte cuvinte, puteți să credeți ce vreți voi, dar să nu mărturișiți. Sau, dacă mărturisești, să nu o faci în văzul lumii, că nu este democratic. Adică, să nu afirmi hotărât, ci doar să-ți dai cu părerea. Să fii civilizată, manierată, smerită, cu absolută *ascultare de mai marii voștri*, să-i lași Stanei loc de bună-ziua, n-ai decât să faci ce vrei cu viața ta, inclusiv să te sinucizi, dar nu să mori pentru Hristosul tău. Asta nu-i „politically correct”! Alții ne îndeamnă la un creștinism cuminte, care să nu mai facă noi adepți, ci să fie „soft”, fără hotărâri de viață și de moarte, relaxant, un fel de terapie antistres și de acceptare a dumnezeilor acestui veac, căci doar *oameni suntem*¹⁵.

Noi însă am învățat altfel de la Sfinții Părinți și de la duhovnicii noștri, și anume: că orice negociere în dreptul învățaturii Bisericii înseamnă lepădarea de Mântuitorul lumii Iisus Hristos. În acest context, cu tot respectul și smerenia noastră, Vă rugăm să fiți curajoși și fermi în a combate toate ambiguitățile așa-numitului sinod din Creta, cunoscut fiind faptul că tăcerea, în cazul de față, nu este de aur, mai ales că lipsa de bărbăție și curaj duce la pierderea mântuirii:

„iar partea celor fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și fermecători și

închinători de idoli și a tuturor celor mincinoși este în iezerul care arde, cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua (*Apocalipsa 21, 8*)”. Prin urmare, ne vedem obligați să Vă spunem deschis că nu ne temem de nimeni și de nimic în afară de Dumnezeu, precum și că vom mărturisi cu orice preț credința noastră.

4. Propuneri și perspective

Dacă și Yannaras, un filosof creștin mult iubit de ecumeniști, trage un semnal de alarmă și vorbește de *deformarea* Bisericii în mod dramatic în ultima vreme, înseamnă că Ortodoxia este în mare pericol:

„[...] Biserica s-a transformat în instituție excesivă, care nu mai respectă libertatea, ci impune dictatorial, în care Sinodul nu mai este vocea poporului dreptcredincios, în care totul se impune, în mod papist, de sus în jos, adică se transformă relația vie și comunitară cu Dumnezeu într-un act individualist”, iar

Biserica „într-o instituție de tip papal, în care sistemul sinodal nu mai funcționează [...]”, ajungând, în cele din urmă, să fie „transformată într-o instituție birocratică, în care Duhul este înăbușit [...] și se vede, astfel, pericolul transformării

Bisericii Ortodoxe într-o nouă Sinagogă”¹⁶.

Pentru a fi evitată o astfel de perspectivă tristă, propunem ca Sinodul Sfintei Biserici Ortodoxe din România să reia discuția subiectelor controversate privind „sinodul” cretan și să se revină, fără echivoc, la formularea, cât privește relația *Bisericii cu restul lumii*, nu numai cu lumea creștină, pe care delegația română și-a propus-o la plecarea din țară, și anume: „confesiuni și comunități eterodoxe”, avându-se în vedere atât cele căzute în erezie, cât și religiile necreștine, față de care avem datoria să-i respectăm și să ne rugăm pentru ei, ca Domnul „să-i învețe cuvântul adevărului; să le descopere lor Evanghelia dreptății; să-i unească pe dânșii cu Sfânta Sa sobornicească și apostolească Biserică...”; să le facem bine, așa cum Iisus Hristos a vindecat, a ajutat și a făcut bine și celor de o altă credință. Dumnezeu îi numește și pe păgâni feciorii Lui: „Oare nu sunteți voi, feciori ai lui Israel, pentru Mine, ca și Cușitii?”, zice Domnul. „Oare n-am scos Eu pe Israeliți din pământul Egiptului, pe Filistenii din Caftor și pe sirieni din Chir?” (*Amos 9, 7*).

Suntem alături de ierarhii români mărturisitori și înțelegem poziția unor clerici sau monahi de a întrerupe pomenirea ierarhilor semnatari la *sinodul cretan*, chiar dacă din motive pastorale binecunoscute nu este benefic pentru Biserică, întrucât ar putea fi eliminați din parohii sau din mănăstiri tocmai de eretici, lipsindu-i de lupta din interior, dar este benefic, în schimb, pentru a trezi conștiința ierarhilor semnatari. Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol (861, Sf. Fotie) dă dreptul clericilor de a întrerupe pomenirea episcopului eretic, dar nu ca o obligație canonică, ci ca una de conștiință creștină. În acest context, semnatarii acestei scrisori nu sunt în unanimitate de acord cu aceste atitudini pastorale, întrucât nepomenirea ierarhului ar putea deveni precedent pentru schismă, răspunzându-se, astfel, cu o schismă la o erezie; însă, respectă conștiința preoțească jertfelnică și curajul mărturisitor al acelor de a fi categorici și fermi. **Ideal ar fi să așteptăm să se pronunțe un sinod canonic asupra acestor probleme și, după aceea, vom vedea care va fi calea de urmat, dar până atunci să rămânem în comuniune euharistică și de iubire reciprocă.**

Așadar, ne îngrijorează controversele ivite în urma întrunirii din Creta, ceea ce înseamnă că încă suntem vii duhovnicește, dar, în același timp, ar trebui să ne problematizeze și învățământul dezastruos din Facultățile de Teologie Ortodoxă, unde se predă, din nefericire, un fel de teologie care seamănă cu o *reeducare sistematică* de dez-ortodoxie și este cultivată mai mult doctrina speculațiilor teologice scolastice, în loc să se meargă la mesajul Revelației Dumnezeiești și să fie fundamentate, pe baza Sfinților Părinți, dogmele și exegeza ortodoxă. Sunt și excepții, unde profesorii universitari predau teologie ortodoxă. Însă, în general, metoda academică actuală de „cercetare științifică modernă”, adică ecumenistă, exclude „polemicile doctrinale confesionale” și înlocuiește exegeza patristică duhovnicească cu metoda exegetică protestantă de tip *istorico-critică*, pe motiv că *Părinții Bisericii nu au înțeles sau nu au putut descifra exact Revelația*. Iar „Morală ortodoxă”, denumită inițial în Ortodoxie *Sfânta Nevoință*¹⁷ și predată în Facultățile noastre de Teologie, s-a transformat în *Etică și Moralism*. Ne întrebăm, pe bună dreptate, unde duce această abordare catastrofală și luciferică? Răspunsul este lesne de înțeles: duce inevitabil la agnosticism și ateism, exact la drumul spre iad!

Pe lângă *gafa sinodală* din Creta, ne îngrijorează, de asemenea, faptul că în ultima perioadă se constată o deteriorare fără precedent a imaginii Bisericii Ortodoxe Române cauzată de corupția, nedreptățile și abuzurile unor clerici. O altă *gafă sinodală* fără precedent în istoria întregii Biserici Ortodoxe este hotărârea sinodală nr. 3745 din 26 mai 2014, contrară canoanelor și tradiției Bisericii Ortodoxe, întrucât impune oprirea co-slujirii preoților *tată-fiu* la Sf. Altar, pe motiv de *conflict de interese* (sic). Pe lângă faptul că se încalcă Tradiția Bisericii, canoanele, Legile în vigoare și Constituția României, hotărârea sinodală este absurdă, produce o discriminare¹⁸ de neacceptat, asemenea aceleia pe care o trăiau fiii preoților doar în perioadă bolșevică, aduce o jignire familiei preotului, acuzată *a priori* de incorectitudine. Punerea în aplicare cu orice preț a acestei *hotărâri sinodale neavenite*¹⁹, doar de dragul de *a controla totul prin teroare pastorală*, arată disprețul și față de legea civilă, *abuz de putere*, lipsă de tact pastoral și produce adevărate drame în familiile unor preoți și mari tulburări în Biserică.

Biserica prin Statutul BOR s-a obligat să respecte Constituția și Legile Țării. Prin această acțiune abuzivă împotriva familiei preotului și de sfidare a legilor, s-a dorit „eliminarea nepotismului” (sic) prin „introducerea despotismului”, ceea ce ne face

să constatăm o „anti-biserică chiar în inima Bisericii”!

Ne îngrijorează scăderea credibilității Bisericii de la 85% la sub 40% doar în câțiva ani.

Credibilitatea Bisericii este strâns legată de frecventarea Bisericii. Scade credibilitatea, scade și frecventarea Bisericii, așa cum constatăm în ultima vreme, cu grave consecințe pastorale, duhovnicești, naționale, economice, sociale etc. Se mărește vizibil ruptura între ierarhie, preoție și popor, iar unii se prefac că nu o vad. Cine sunt cei care se fac vinovați de această situație dramatică și cine trebuie să răspundă de acest eșec pastoral și de imagine? Sau ce întreprindeți la nivel sinodal pentru a stopa, măcar, această catastrofă? Occidentul când a terminat frumoasele catedrale s-a ales cu protestantismul, iar catedralele, multe dintre ele, au devenit muzee și localuri de distracție publică! Iată câteva dileme, pericole și întrebări deloc retorice.

În final, am dori să cunoaștem oficial poziția B.O.R. despre ecumenism, Consiliul Mondial al Bisericilor, masonerie, sionism, noua ordine mondială, new-age, naționalism și ce hotărâri sinodale se cuvine a fi luate, astfel încât să fie întâmpinate aceste provocări și să fie preveniți credincioșii Bisericii noastre, pentru a fi evitată intrarea în astfel de organisme, întrucât există semnale clare care atestă că tot mai mulți preoți și credincioși aderă la aceste mișcări oculte.

Ar fi o sumbră perspectivă din partea Sinodului Sfintei noastre Biserici Ortodoxe să nu dea curs sau răspuns acestui demers duhovnicesc al nostru, făcut cu toată dragostea pentru adevăr și credința cea dreaptă, sau, și mai grav, dacă ne va *considerarăzvrătiți sau fără smerenieși ascultare* pentru reacția noastră firească și de autoapărare duhovnicească și pastorală.

Noi îi respectăm, îi iubim și îi ascultăm pe ierarhii români care vor să ne călăuzească spre mântuire și pe cei care dau dovadă că sunt adevărați Părinți și Păstori.

Unii ecumeniști fervenți au făcut deja listele cu viitorii caterisiți. Sfatul nostru este să păstrați caterisirile pentru eretici și nu pentru preoții mărturisitori, jertfelnici și curajoși, *care drept învață Cuvântul Adevărului veșnic!*

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Pr. Mihai VALICĂ, în numele unor preoți și credincioși ortodocși

1 Vezi pe larg: <http://mihaisilviuchirila.blogspot.ro/2016/11/sfantul-sinod-al-bor-ia-act-de.html>(25.11.2016).

2 Vezi: <http://basilica.ro/concluziile-sfantului-sinod-cu-privire-la-desfasurarea-si-hotararile-sfantului-si-marelui-sinod-al-bisericii-ortodoxe-din-creta-16-26-iunie-2016/> (26.11.2016).

3 <http://mihaisilviuchirila.blogspot.ro/2016/11/sfantul-sinod-al-bor-ia-act-de.html> (25.11.2016).

4 Ibidem.

5 <http://basilica.ro/concluziile-sfantului-sinod-cu-privire-la-desfasurarea-si-hotararile-sfantului-si-marelui-sinod-al-bisericii-ortodoxe-din-creta-16-26-iunie-2016/> (26.11.2016).

6 <http://www.catacombeortodoxiei.ro/index.php/almanah/131-arhiva-revistei/cuprinsd/1079-almanah-2007-03>(27.11.2016).

7 Vezi: https://en.wikipedia.org/wiki/Dominus_Iesus(26.11.2016); http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_20000806_dominus-iesus_lt.html (26.11.2016).

8 <http://www.cwrc-rz.org/analysisofdi.html> (26.11.2016).

9 La acest sinod, pe de o parte, au participat, în calitate de observatori, eretici și schismatici, în ciuda faptului că mulți dintre episcopii ortodocși (canonici) nu au putut să fie prezenți la respectivul sinod. Pe de altă parte, episcopii ortodocși au avut dreptul să vorbească, obligația să semneze, dar nu și „dreptul” să voteze! Cu alte cuvinte, ei au vorbit în zadar, ca Moise în pustie, așa cum a vorbit delegația română, bine și fundamentat teologic, dar fără rezultat. Este vizibil pentru oricine că episcopii participanți au fost „folosiți” pe post de „ornamente eclesiale”. Cunoaștem distincția canonică între noțiunea de „sinod” și cea de „sistem sinodal”.

10 Vezi: art. 22 din Documentul Relațiile Bisericii Ortodoxe cu restul lumii creștine, prin care se legitimează în Biserică un nou organism administrativ,

alcătuit exclusiv din anumiți Patriarhi cu drepturi depline în materie de dogme și canoane, mutilându-se, astfel, modelul de sobornicitate al Sinoadelor Bisericii, fiind introduse prerogative papale în dreptul respectivilor Patriarhi, cu rezultatul că fiecare episcop este lipsit, în mod abuziv, de dreptul la vot. Opinia personală a unui Patriarh (Întâistătător) nu se poate impune și nici obliga un Sinod local sau vreun ierarh spre aprobare și însușire, contrar conștiinței personale și, mai ales, conștiinței Bisericii, pentru simplul motiv că un astfel de Patriarh s-ar transforma într-un „nou” Papă, care ar decide și și-ar impune suveranitatea de pe poziții de forță. De vreme ce plinătatea Bisericii este poporul, format din clerici și credincioși, atunci nici Sinodul fără credincioși, după cum nici credincioșii fără Sinodul Ierarhilor, nu se pot considera - nici unii, nici alții - că reprezintă de unii singuri, în exclusivitate, Trupul și Biserica lui Hristos, fără să fie trăită, la măsura vieții duhovnicești, învățătura Bisericii (Din declarația „Laicatul ortodox”). Fără această raportare, pleroma Bisericii este ignorată cu desăvârșire.

11 Prin același art. 22, Întâistătătorii (șefii) înlătură orice dispută teologică în contradictoriu cu derapajele făcute în Creta de la învățătura Bisericii. Acest articol arată mai degrabă că participanții la sinod erau conștienți de abaterile lor, iar măsura luată prin respectivul articol este una de natură dictatorială, care contravine Sfintei Scripturi și Sfintei Tradiții ale Bisericii, adică tocmai celor două organe ale Revelației Dumnezeiești.

12 Vezi: <https://www.youtube.com/watch?v=u8hTWnXY1AY&sns=fb> - interviu cu Pr. Prof. Dr. Theodor Zisis (25.11.2016); <https://graiulortodox.wordpress.com/2016/10/05/hotararile-sinodului-plenar-al-bisericii-greciei-pentru-sfantul-si-marele-sinod-si-rezultatul-final-al-acestora/> (25.11.2016); <https://bucovinaprofunda.wordpress.com/2016/11/01/mihai-silviu-chirila-scrisoare-adresata-membrilor-sfantului-sinod-al-bisericii-ortodoxe-romane-cu-pri-vire-la-sinodul-din-creta-28-octombrie-2016/> (25.11.2016).

13 SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR, Omilii la Facere, Omilia III, IV, trad. de Pr. D. Fecioru, în col. PSB, vol. 21, București, 1979, pp. 51-52; vezi și: IDEM, Lumea Sfințelor Scripturi. Antologie tematică din opera Sfântului Ioan Gură de Aur, vol. I, (A-I), Ed. Anestis, s.l., 2008, pp. 704-718.

14 John MEYENDORFF, Teologia Bizantină. Tendințe istorice și teme doctrinare, trad. rom. de Pr. Alexandru Stan, ed. a II-a, Ed. Nemira, București, 2011, p. 19.

15 Vezi: <http://ziarullumina.ro/noua-problema-veche-de-2-000-de-ani-82645.html> (26.11.2016).

16 Vezi: Christos YANNARAS, *Contra religiei*, trad. rom. de Tudor Dinu, Ed. Anastasia, București, 2012.

17† Ierótheos VLACHOS, *Dogmatica empirică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești după învățăturile prin viu grai ale Părintelui Ioannis Romanidis*, vol. I, trad. rom. de Tatiana Petrache, Ed. Doxologia, Iași, 2014, pp.156-162.

18Vezi: Discriminarea OG 137/2000; art. 6 Cod civil, art. 15 Constituție, coroborat cu art. 45 și următoarele din

Statutul B.O.R., în care nu se specifică nimic de o asemenea interdicție.

19Vezi: <http://www.rostonline.ro/tag/pr-mihai-valica/> (22.10.2016).

Sursa: apologeticum.ro

Actualizare - scurtă analiză

Părintele Valică zice:

„inițial, delegația a plecat la luptă cu elan duhovnicesc și de pe o poziție ferm ortodoxă,,

„Suntem alături de ierarhii români mărturisitori și înțelegem poziția unor clerici sau monahi de a întrerupe pomenirea ierarhilor semnari la *sinodul cretan*, chiar dacă din motive pastorale binecunoscute nu este benefic pentru Biserică, întrucât ar putea fi eliminați din parohii sau din mănăstiri tocmai de eretici, lipsindu-i de lupta din interior, dar este benefic, în schimb, pentru a trezi conștiința ierarhilor semnari. Canonul 15 al Sinodului I-II de la Constantinopol (861, Sf. Fotie) dă dreptul clericilor de a întrerupere pomenirea episcopului eretic, dar nu ca o obligație canonică, ci ca una de conștiință creștină. În acest context, semnarii acestei scrisori nu sunt în unanimitate de acord cu aceste atitudini pastorale, întrucât nepomenirea ierarhului ar putea deveni precedent pentru schismă, răspunzându-se, astfel, cu o schismă la o erezie; însă, respectă conștiința preoțească jertfelnică și curajul mărturisitor al acelor de a fi categorici și fermi. Ideal ar fi să așteptăm să se pronunțe un

sinod canonic asupra acestor probleme și, după aceea, vom vedea care va fi calea de urmat, dar până atunci să rămânem în comuniune euharistică și de iubire reciprocă.,

1. „inițial, delegația a plecat la luptă cu elan duhovnicesc și de pe o poziție ferm ortodoxă,, - Nu știu unde a văzut sfinția sa *elan duhovnicesc* și *poziție ferm ortodoxă*. Așa se zice că ar fi fost la începutul sinodului din Creta între ierarhii români delegați acolo, dar mă îndoiesc de asta, cunoscute fiind antecedentele lor ecumeniste și faptul că au fost de acord cu documentele pregătite dinainte pentru acest pseudosinod.
2. „Suntem alături de ierarhii români mărturisitori,, - Care ierarhi mărturisitori?? Să-mi arate și mie unul măcar...
3. „nepomenirea ierarhului ar putea deveni precedent pentru schismă, răspunzându-se, astfel, cu o schismă la o erezie,, - Absolut nici unul din preoții care au întrerupt pomenirea nu a declarat că are de gând să facă schismă în BOR.
4. „Ideal ar fi să așteptăm să se pronunțe un sinod canonic asupra acestor probleme și, după aceea, vom vedea care va fi calea de urmat, dar până atunci să rămânem în comuniune euharistică și de iubire reciprocă., - Nu știu dacă se va ține vreodată un sinod care să condamne cele ce s-au stabilit în Creta (sa dea Dumnezeu), dar nu putem rămâne mult și bine în comuniune cu trădătorii și ereticii.

sursa danielvla.wordpress.com